

Paul Leive schrijft elke week een column over Haarlem. Hij komt uit Den Haag, waar in koffiehuisen de vliegende ziektes over tafel gaan, en kijkt met nieuwe ogen naar het beschaafde Haarlem.

Profiel

Mijn knipselverzameling dreigt een zootje te worden. Licht er een schaar onder handbereik en hoef ik de krant niet aan burendoor te geven, dan wil het een enkele keer lukken een document verantwoord te bewaren. Maar helaas belanden de stukken te dikwijls in de verkeerde of in geen enkele map. Goddank heb ik een stap in de goede richting gezet, sinds kort houd ik braaf een dossier "Haarlem" bij. Wat zeg ik, een hele kastplank heb ik voor o23 vrijgemaakt, opdat u maar niet denkt dat ik Kennemer impressies uit de duim zuig. Ik heb een column (NRC van 29 januari j.l.) opgeduikeld, waarin Auke Kok de teloorgang van HFC Haarlem nu eens

niet als louter centenkwes-tie benadert. Het verdriet van de Gijzenkade wordt uit de cultuur van de stad zelf verklaard. Kijkt u mee?

"Haarlemmers zijn nooit chauvinistisch, niet volks en niet elitair. Ze wonen tussen Amsterdam en de kust en dat vinden ze wel best. Dat gebrek aan kleur, aan eigenwaan zal HFC Haarlem de kop hebben gekost."

Ik lees dit met gemengde gevoelens. Het blijft lovenswaardig als iemand z'n best doet een stad in te kleuren, maar ik werd door bovenstaande woorden ook een beetje bleek om de neus. Zou dat echt zo wezen, zijn die arme Haarlemmers hopeloos low profile? En moet ik dit oordeel als wordend Haarlemmer pikken? Het zal nog wel even duren eer ik de Muggen (waaraan hebben ze die naam te danken?) mijn pappenheimers kan noemen. Voorlopig ken ik ze voornamelijk van onderweg, van in 't voorbijgaan, en bijvoorbeeld niet van "op het werk", wat een grondige leermeester is.

Tof volkje, lijkt me, nooit om een praatje verlegen, zelfs voortsnellend op hun tweewielers roepen de stedelingen elkaar joviaal toe. De charme van een provinciestad. Ik kan het mij niet heugen dat ik in een

ordinaire straatruzie verzeild raakte. Soepel surft de massa door het historische centrum en als een pedaalridder nét niet op een tegenligger knalt, is het lachen geblazen. In mijn vroegere Den Haag (een stad die ik om heel andere redenen roem) verliepen confrontaties wel even anders. Je kon er een verbale hengst voor je kanis krijgen als er een woord verkeerd viel of wanneer je in iemands zon stond. Maar misschien vindt u mijn al te vriendelijke woorden richting Haarlemmers veel te soft en schudt u meewarig uw muggenhoofd. Of ik dan helemaal geen sjoerge heb van het uitgaanskabaal in uw buurt en die vandalen boven u in de flat? Echt wel, ik sla de gemengde berichten van de stadsredactie waarachtig niet over. Toch blijft de zinsnede "en dat vinden ze wel best" van Auke Kok maar in mijn hoofd rondtollen. De Haarlemmer heeft er vrede mee dat hij "van hier" is en het Dikke Ik is hem vreemd, laten we het daar maar op houden. Genoeglijk vindt ie z'n weg middenin de hetze van de Randstad. Dat verklaart mogelijk het (voor)oordeel van de opgewonden standjes in den lande, Haarlem...gezapig, stil, saai, wat gebeurt daar nou helemaal.

Weet je wat, ik laat de meester-banketbakker een marsepeinen tegel maken tegen de tijd dat het weer sinterklaas wordt. Met een mooie, eetbare spreuk erop: "Haarlem is nog nooit een oorlog begonnen".

Of toch maar liever niet? Boze schoolmeesters zullen vrees ik in de pen klimmen om mij de oren te wassen. Wel eens van Damiate gehoord, dat uitgerend door Haarlemmers werd ingenomen? Wat viel daar in Verweggistan te matten tegen die vreemde muzelmannen?

Accoord heren, ik geef me al gewonnen. Rouwdouwers waren het, de wijven inclusief, wie zou er nou met een Kenau verloofd willen zijn! Ik kijk trouwens niet op een paar eeuwen, ik vind het wel best zo.

Paul Leive